

"মৰমৰ সন্তানসকল – এয়া তোমালোকৰ অতি অমূল্য জন্ম, এইটো জন্মতে তোমালোকে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ পবিত্ৰ হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে"

প্ৰশ্ন: ঈশ্বৰীয় সন্তান বুলি কোৱা সন্তানসকলৰ মুখ্য ধাৰণা কি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁলোক পৰম্পৰা বহুত ক্ষীৰখণ্ড হৈ (মিলাপ্ৰীতিৰে) থাকিব। কেতিয়াও লুণীয়া-পানী (ইজন-সিজনৰ বিৰোধী) নহ'ব। যিসকল দেহ-অভিমানী মনুষ্য তেওঁলোকে ওলট-পালট (ভুল) কথা কয়, হাই-কাজিয়া কৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ সেইবোৰ অভ্যাস থাকিব নোৱাৰে। ইয়াত তোমালোকে দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে, কৰ্মাভিত অৱস্থা পাব লাগে।

ওঁম শান্তি। প্ৰথমতে পিতাই সন্তানসকলক কয় – দেহী-অভিমানী হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি বুজা। গীতা আদিত যিয়েই নাথাকক কিন্তু সেই সকলোবোৰ হ'ল ভক্তিমাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ। পিতাই কয় – মই জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান শুনাওঁ। কি জ্ঞান শুনাওঁ? সৃষ্টিৰ অথবা ড্ৰামা (নাটক)ৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ন'লেজ (জ্ঞান) শুনাওঁ। এয়া হৈছে পঢ়া। হিষ্ট্ৰী আৰু জিঅ'গ্ৰাফী (বুৰঞ্জী আৰু ভূগোল) নহয় জানো। ভক্তি মাৰ্গত কোনেও হিষ্ট্ৰী-জিঅ'গ্ৰাফী নপঢ়ে। নামো নল'ব। সাধু-সন্ত আদিয়ে বহি শাস্ত্ৰ পঢ়ে। এই পিতাইতো কোনো শাস্ত্ৰ পঢ়ি নুশুনায়। তোমালোকক এই পঢ়াৰ দ্বাৰা মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। তোমালোক আহিছাই মনুষ্যৰপৰা দেৱতা হ'বলৈ। হওতে সেয়াও (দেৱতা) মনুষ্য, এয়াও মনুষ্য। কিন্তু এইসকল মনুষ্যই পিতাক মাতে যে হে পতিত-পাৱন আহা। গতিকে এইটো জানা যে দেৱতাসকল পাৱন হয়। বাকীতো সকলো অপৱিত্ৰ মনুষ্য, তেওঁলোকে দেৱতাসকলক নমন কৰে। তেওঁলোকক পাৱন আৰু নিজক পতিত বুলি ভাবে। কিন্তু দেৱতাসকল পাৱন কেনেকৈ হ'ল, কোনে কৰিলে – এয়াও কোনো মনুষ্য মাত্ৰেই নাজানে। সেয়েহে পিতাই বুজায় – নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা – ইয়াতেই মেহনত (পৰিশ্ৰম) হয়। দেহ-অভিমান থাকিব নালাগে। আত্মা অবিনাশী হয়, সংস্কাৰো আত্মাতে থাকে। আত্মাইহে ভাল-বেয়া সংস্কাৰ লৈ যায়। সেইবাবে এতিয়া পিতাই কয় – দেহী-অভিমানী হোৱা। নিজ আত্মাকো কোনেও নাজানে। যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় তেতিয়া অন্ধকাৰ মাৰ্গ আৰম্ভ হয়। দেহ-অভিমানী হৈ যায়।

পিতাই বহি বুজায় যে তোমালোক সন্তানসকল ইয়াত কাৰ ওচৰলৈ আহিছা? এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ ওচৰত অহা নাই। মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছোঁ। এওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তত এয়া পতিত জন্ম। বহুত জন্ম কেনেধৰণৰ? সেয়াও কৈছো, আধাকল্প হ'ল পবিত্ৰ জন্ম, আধাকল্প হ'ল পতিত জন্ম। গতিকে এৱোঁ (ব্ৰহ্মা) পতিত হৈ গ'ল। ব্ৰহ্মাই নিজকে দেৱতা বা ঈশ্বৰ বুলি নকয়। মনুষ্যই ভাবে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা দেৱতা আছিল সেইবাবে কয় – ব্ৰহ্মা দেৱতায়ৈ নমঃ। পিতাই বুজায় – যিজন ব্ৰহ্মা পতিত আছিল, বহুত জন্মৰ অন্তত তেওঁ পুনৰ পাৱন হৈ দেৱতা হয়। তোমালোক হৈছা বী.কে. (ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী)। তোমালোকো ব্ৰাহ্মণ, এই ব্ৰহ্মাও ব্ৰাহ্মণ। এওঁক দেৱতা বুলি কোনে কয়? ব্ৰহ্মাক ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা হয়, দেৱতা বুলি কোৱা নহয়। এওঁ যেতিয়া পবিত্ৰ হয় তেতিয়াও ব্ৰহ্মাক দেৱতা বুলি কোৱা নহ'ব। যেতিয়ালৈকে বিষ্ণু (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) নহয় তেতিয়ালৈকে দেৱতা বুলি কোৱা নহ'ব। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী হোৱা। তোমালোকক প্ৰথমতে শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ, ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলা। এয়া তোমালোকৰ অমূল্য হীৰা তুল্য জন্ম বুলি কোৱা হয়। অৱশ্যে কৰ্মভোগতো থাকেই। সেয়েহে এতিয়া পিতাই কয় – নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। এইটো প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) হ'লে তেতিয়াহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। দেহধাৰী বুলি ভাবিলেতো বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। আত্মা ব্ৰাহ্মণ নহয়, শৰীৰত থাকিলেহে তেতিয়া ব্ৰাহ্মণ, তাৰ পাচত দেৱতা... শূদ্ৰ আদি হয়। সেয়েহে এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ মেহনত হয়। সহজ যোগো হয়। পিতাই কয় – অতিকৈ সহজো হয়। কোনো-কোনোৰ কাৰণে আকৌ বহুত ডিফিকাল্টো (কঠিনো) অনুভৱ হয়। বাৰে বাৰে দেহ-অভিমানত আহি পিতাক পাহৰি যায়। দেহী-অভিমানী হ'বলৈ সময়তো লাগে নহয় জানো। এনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে যে এতিয়া তোমালোক একৰস হৈ যাবা আৰু পিতাৰ স্মৃতি স্থায়ী হৈ যাব। নহয়। কৰ্মাভিত অৱস্থা পাই গ'লে তেতিয়াতো শৰীৰো থাকিব নোৱাৰে। পবিত্ৰ আত্মা ভাৰমুক্ত (বোজামুক্ত) হৈ একেবাৰে শৰীৰ এৰি দিব। পবিত্ৰ আত্মাৰ লগত অপৱিত্ৰ শৰীৰ থাকিব নোৱাৰে। এনেকুৱা নহয় যে এই দাদা (ব্ৰহ্মা) সিপাৰে গুছি গ'ল। এৱোঁ কয় – স্মৃতিত থাকিবলৈ বহুত মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। দেহ-অভিমানত আহিলে অদৰকাৰী কথা কোৱা, যুদ্ধ, কাজিয়া আদি চলে। আমি সকলো আত্মা ভাই ভাই এনেকৈ বুজিলে আত্মাৰ একো নহ'ব। দেহ-অভিমানৰ বাবেহে উপদ্ৰৱ

হৈছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। যেনেকৈ দেৱতাসকল ক্ষীৰখণ্ড হৈ থাকে তেনেকৈ তোমালোকেও পৰস্পৰ বহুত ক্ষীৰখণ্ড হৈ থাকিব লাগে। তোমালোক কেতিয়াও লুণীয়া-পানী হ'ব নালাগে। যিসকল দেহ-অভিমানী মনুষ্য তেওঁলোকে ওলট-পালট কথা কয়, হাই-কাজিয়া কৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ সেইটো অভ্যাস থাকিব নোৱাৰে। ইয়াততো তোমালোকে দেৱতা হ'বলৈ দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। কৰ্মাতীত অৱস্থা পাব লাগে। এইটো জানা যে এয়া শৰীৰ, এইখন পুৰণি তমোপ্ৰধান সৃষ্টি। পুৰণি বস্তুৰ প্ৰতি, পুৰণি সম্বন্ধৰ প্ৰতি ঘৃণা কৰিবলগীয়া হয়। দেহ-অভিমানৰ কথা ত্যাগ কৰি নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে তেতিয়া পাপ বিনাশ হ'ব। বহুত সন্তান স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰত ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হয়। জ্ঞান বুজোৱাত বহুত তীক্ষ্ণ হৈ যায় কিন্তু স্মৃতিত থাকিবলৈ বহুত মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। ডাঙৰ পৰীক্ষা। আধাকল্পৰ পুৰণি ভক্তইহে বুজিব পাৰে। ভক্তিত যিসকল শেষৰফালে আহিছে তেওঁলোকে ইমান বুজিব নোৱাৰিব।

পিতা এই শৰীৰত আহি কয় – মই প্ৰত্যেক 5000 হাজাৰ বছৰ পাচত আহোঁ। মোৰ ড্ৰামাত পাৰ্ট (নাটকত ভূমিকা) আছে আৰু মই এবাৰে আহোঁ। এয়া সেয়াই সংগমযুগ। বিনাশো সন্মুখত। এই ড্ৰামা হয়েই 5000 বছৰৰ। কলিযুগৰ আয়ুস এতিয়া আৰু 40 হাজাৰ বছৰ হ'লে তেতিয়া ক'ব নোৱাৰি আৰু কি হৈ যাব। তেওঁলোকে কয় – যদি ভগৱানো আহি যায় তথাপিও আমি শাস্ত্ৰৰ মাৰ্গ এৰি নিদিওঁ। এয়াও খবৰ নাই যে 40 হাজাৰ বছৰৰ পাচত কোন ভগৱান আহিব। কোনোৱে ভাবে কৃষ্ণ ভগৱান আহিব। কিছুদিন পাচত তোমালোকৰ নাম জনাজাত হ'ব। কিন্তু সেইটো অৱস্থা হোৱা উচিত। পৰস্পৰ বহুত স্নেহ থকা উচিত। তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান নোহোৱা জানো। তোমালোকক খোদাৰ সহায়কাৰী বুলি গায়ন কৰা হৈছে। তোমালোকে কোৱা – আমি পতিত ভাৰতক পালন কৰি তুলিবলৈ পিতাৰ সহায়কাৰী হওঁ। বাবা, কল্পই কল্পই আমি আত্মা-অভিমানী হৈ আপোনাৰ শ্ৰীমতত যোগবলেৰে নিজৰ বিকৰ্ম বিনাশ কৰোঁ। যোগবল হ'ল চাইলেন্স (শান্তি, মৌনতা)ৰ বল। চাইলেন্স বল আৰু চাইল্স (বিজ্ঞান)ৰ বলৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। আগলৈ গৈ তোমালোকৰ বহুত সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। আৰম্ভণিত কিমান সন্তানে সাক্ষাৎকাৰ কৰিলে, ভূমিকা পালন কৰিলে। তেওঁলোক আজি নাই। মায়াই থাই পেলালে। যোগত নাথাকিলে মায়াই থাই পেলায়। যিহেতু সন্তানসকলে জানে যে ভগৱানে আমাক পঢ়ায় তেন্তে নিয়ম অনুসৰি পঢ়া উচিত। নহ'লে বহুত কম পদ পাব। শাস্তিও বহুত থাবা। মনুষ্যই গায়ো নহয় – জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপী হওঁ। তাত (সত্যযুগত)তো ৰাৱণৰ ৰাজ্যই নাই সেয়েহে বিকাৰৰ নামো কেনেকৈ থাকিব পাৰে। সেয়া হয়েই সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী ৰাজ্য। সেয়া ৰামৰাজ্য, এয়া হ'ল ৰাৱণৰাজ্য। এই সময়ত সকলো তমোপ্ৰধান। প্ৰত্যেক সন্তানে নিজৰ স্থিতি জাজ্ (বিচাৰ) কৰিব লাগে যে মই পিতাৰ স্মৃতিত কিমান সময় থাকিব পাৰোঁ? দৈৱীগুণ কিমানলৈ ধাৰণ কৰিছোঁ? মুখ্য কথা, অন্তঃদৰ্শন কৰিব লাগে মোৰ কোনো অৱগুণতো নাই? মোৰ খোৱা-বোৱা কেনেকুৱা? গোটেই দিনটোত কোনো ফাল্টু কথা বা মিছাতো নকওঁ? শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থেও মিছা আদি ক'বলগীয়া হয়, নহয় জানো? আকৌ মনুষ্যই ভাবে দান আদি কৰিলে পাপ কম হৈ যাব। ভাল কৰ্ম কৰিলে তেতিয়া তাৰো ৰিটাৰ্ণ (প্ৰতিদান) পোৱা যায়। কোনোৱে হস্পিটেল (চিকিৎসালয়) সাজি দিলে তেতিয়া পৰৱৰ্তী জন্মত ভাল হেল্থ (স্বাস্থ্য) পাব। কলেজ সাজি দিলে তেতিয়া পঢ়া-শুনাত ভাল হ'ব। কিন্তু পাপৰ প্ৰায়চিত্ত কি? তাৰ বাবে আকৌ গংগা স্নান কৰিবলৈ যায়। বাকী যি ধন দান কৰে তাৰ ফল পৰৱৰ্তী জন্মত পাই যায়। সেই ক্ষেত্ৰত পাপ খণ্ডন হোৱাৰ কথা নাথাকে। সেয়া হ'ল ধনৰ লেনদেন, ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দিলে, ঈশ্বৰে অল্পকালৰ কাৰণে দি দিলে। ইয়াততো তোমালোক পবিত্ৰ হ'ব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰ বাহিৰে পবিত্ৰ হোৱাৰ আন কোনো উপায় নাই। পালন আকৌ পতিত সৃষ্টিত থাকিব জানো। তেওঁলোকে ঈশ্বৰ অৰ্থে ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়াকৈ) কৰে। এতিয়াতো ঈশ্বৰে কয় – মই তোমালোকক পালন কৰি তুলিবলৈ সন্মুখত আহিছোঁ। মইতো দাতা হওঁ, মোক তোমালোকে দিলে তেতিয়া মই ৰিটাৰ্ণত দিওঁ। মই জানো নিজৰ লগত ৰাখিম। তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণেহে ঘৰ আদি নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। সল্লাসীসকলেতো নিজৰ বাবে ডাঙৰ ডাঙৰ মহল আদি সজায়। ইয়াত শিৱবাবাই নিজৰ কাৰণেতো একো নবনায়। বাবাই কয় – ইয়াৰ ৰিটাৰ্ণ তোমালোকে নতুন সৃষ্টিত 21 জন্মৰ কাৰণে পাবা কিয়নো তোমালোকে সন্মুখত লেনদেন কৰা। যি পইচা দিয়া সেয়া তোমালোকেৰে কামত খটুওৱা হয়। ভক্তি মাৰ্গতো দাতা হওঁ সেয়েহে এতিয়াও দাতা হওঁ। সেয়া হ'ল ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়া), এয়া হ'ল ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়া)। বাবাইতো কৈ দিয়ে – যি কিছু আছে তাৰে গৈ চেন্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) খোলা। আনৰ কল্যাণ কৰা। ময়োতো চেন্টাৰ খোলা নহয় জানো। সন্তানসকলে দিছে, সন্তানসকলকে সহায় কৰোঁ। মই জানো নিজৰ লগত পইচা লৈ আহোঁ। মইতো আহি এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ, এওঁৰ দ্বাৰা কৰ্তব্য কৰাওঁ। মইতো স্বৰ্গত আহিব নালাগে। এই সকলো তোমালোকৰ কাৰণে, মইতো অভোক্তা হওঁ। একোৱে নলওঁ। এনেকৈও নকওঁ যে ভৰিত পৰি সেৱা কৰা। মইতো তোমালোক সন্তানসকলৰ ম'ষ্ট অবিডিয়েন্ট চাৰ্ভেণ্ট (একান্ত বাধ্য সেৱক) হওঁ। এয়াও তোমালোকে জানা তেৱেঁই, “তুমিয়েই মাতা-পিতা...” সকলো হয়। সেয়াও নিৰাকাৰ। তোমালোকে কোনো গুৰুক কেতিয়াও “তুমিয়েই মাতা-পিতা” বুলি নোকোৱা। গুৰুক গুৰু শিক্ষকক শিক্ষক বুলি ক'বা।

এওঁক মাতা-পিতা বুলি কোৱা। পিতাই কয় – মই কল্পই কল্পই এবাৰে আহোঁ। তোমালোকেহে 12 মাহৰ পাচত জয়ন্তী পালন কৰা। কিন্তু শিৱবাবা কেতিয়া আহিল, কি কৰিলে, এয়া কোনেও নাজানে। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰো অকুপেচন (বৃত্তি)ক নাজানে কিয়নো ওপৰত থকা শিৱৰ চিত্ৰ উৰুৱাই দিলে। নহ'লেতো শিৱবাবা কৰণ-কৰাৱণহাৰ হয়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই কৰায়। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানা, কেনেকৈ আহি প্ৰৱেশ কৰে আৰু কৰি দেখুৱায়। নিজেই এওঁক (ব্ৰহ্মাক) কয় তুমিও এনেকুৱা কৰা। প্ৰথমেতো ভালদৰে পঢ়া। পিতাক স্মৰণ কৰা, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা। যেনেকৈ এওঁৰ আত্মাই (শিৱবাবাই) কয়; এৰোঁ কয় – মই পিতাক স্মৰণ কৰোঁ। বাবাও যেন লগত আছে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে – আমি নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ'মগৈ। সেয়েহে চল-চলন, খোৱা-বোৱা আদি সকলো সলনি হ'ব লাগে। বিকাৰবোৰ এৰিব লাগে। শুধৰণিতো হ'বই লাগিব। যিমনে শুধৰণি হ'বা আকৌ শৰীৰ এৰিলে তেতিয়া উচ্চ কুলত জন্ম ল'বগৈ। কুলো ক্ৰমানুসৰি হয়। ইয়াতো বহুত ভাল ভাল কুল থাকে। 4-5 জন ভাই সকলোৱে পৰস্পৰ একত্ৰিত হৈ থাকে, কোনো কাজিয়া আদি নহয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি অমৰলোকলৈ যাওঁ য'ত কালে নাথায়। ভয়ৰ কোনো কথা নাই। ইয়াততো দিনে-প্ৰতিদিনে ভয় বাঢ়ি যাব। বাহিৰলৈ ওলাব নোৱাৰিব। এয়াও জানা যে এই পঢ়া কোটিৰ মাজত কোনোবাইহে পঢ়িব। কোনোৱেতো ভালদৰে বুজে, বহুত ভাল লিখও। এনেকুৱা সন্তানো নিশ্চয় আহিব। ৰাজধানীতো স্থাপন হ'বই নহয় জানো। বাকী অলপ সময় আছে।

পিতাই সেই পুৰুষাৰ্থী সন্তানসকলৰ বহুত মহিমা কৰে যিসকল স্মৃতিৰ যাত্ৰাত তীব্ৰ দৌৰ লগায়। মুখ্য হৈছে স্মৃতিত থকাৰ কথা। ইয়াৰ দ্বাৰা পুৰণি হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হ'ব। কোনো কোনো সন্তানে বাবালৈ লিখে – বাবা, মই ইমান ঘণ্টা সদায় স্মৰণ কৰোঁ তেতিয়া বাবায়ো বুজি পায় যে এওঁ ভাল পুৰুষাৰ্থী। পুৰুষাৰ্থতো কৰিব লাগিব নহয় জানো সেইবাবে পিতাই কয় – পৰস্পৰ কেতিয়াও হাই-কাজিয়া কৰা অনুচিত। এয়াতো জন্তুৰ কাম। হাই-কাজিয়া কৰা এয়া হৈছে দেহ-অভিমান। পিতাৰ নাম বদনাম কৰি দিব। পিতাৰ ক্ষেত্ৰতে কোৱা হয় – সৎগুৰুৰ নিন্দক টুকি থাকিব নোৱাৰে। সাধুসকলে আকৌ নিজৰ ক্ষেত্ৰত কৈ দিলে (নিজকে সৎগুৰু বুলি কৈ দিলে)। সেয়েহে মাতাসকলে তেওঁলোকক বহুত ভয় কৰে যাতে কোনো অভিশাপ পাবলগীয়া নহয়। এতিয়া তোমালোকে জানা আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছোঁ। সঁচা অমৰকথা শুনি আছোঁ। তোমালোকে কোৱা – আমি শ্ৰীলক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পদ পাবলৈ এই পাঠশালালৈ আহোঁ অন্য ক'তো এনেকৈ নকয়। এতিয়া আমি নিজৰ ঘৰলৈ যাওঁ। এই ক্ষেত্ৰত স্মৃতিত থকাৰ পুৰুষাৰ্থই হৈছে মুখ্য। আধাকল্প স্মৰণ কৰা নাই। এতিয়া এটা জন্মতে স্মৰণ কৰিব লাগে। এয়াই মেহনত কৰিব লাগে। স্মৰণ কৰিব লাগে, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে, কিবা পাপ কৰ্ম কৰিলে এশ গুণ শাস্তি হৈ যাব। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, নিজৰ উন্নতি কৰিব লাগে। আত্মাইহে শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়ি বেৰিষ্টাৰ বা চাৰ্জন (ডাক্তৰ) আদি হয়, নহয় জানো? এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পদতো বহুত উচ্চ হয়। আগলৈ তোমালোকৰ বহুত সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। তোমালোক হৈছা সৰ্বোত্তম ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। কল্পৰ আগতেও এই জ্ঞান তোমালোকক শুনাইছিলোঁ। পুনৰ তোমালোকক শুনোঁ। তোমালোকে শুনি পদ পোৱা। আকৌ এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। বাকী এই শাস্ত্ৰ আদি হৈছে সকলো ভক্তিমার্গৰ। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) ভিতৰি নিজৰ জাজ্ (বিচাৰ) কৰিব লাগে – মই পিতাৰ স্মৃতিত কিমান সময় থাকোঁ? দৈৱীগুণ কিমানলৈ ধাৰণ কৰিছোঁ? মোৰ কোনো অৱগুণতো নাই? মোৰ খোৱা-বোৱা, চল-চলন ৰয়েল (মাৰ্জিত) হয়নে? ফাল্টু (অপ্ৰয়োজনীয়) কথাতো নকওঁ? মিছা কথাতো নকওঁ?

(2) স্মৃতিৰ চাৰ্ট (খতিয়নৰ তালিকা) বঢ়োৱাৰ বাবে অভ্যাস কৰিব লাগে – আমি সকলো আত্মা ভাই ভাই। দেহ-অভিমানৰ পৰা দূৰৈত থাকিব লাগে। নিজৰ একৰস স্থিতি স্থায়ী কৰিব লাগে, তাৰ বাবে টাইম (সময়) দিব লাগে।

বৰদান: পিতাৰ সমান স্থিতিৰ দ্বাৰা সময়ক সমীপত আনোতা 'ততত্বম্' (তোমালোকো সেয়াই)ৰ বৰদানী হোৱা 'মোৰ ভাৱ' নোহোৱা কৰা অৰ্থাৎ পিতাৰ সমান স্থিতিত স্থিত হৈ সময়ক সমীপত আনা। য'ত নিজৰ দেহৰ প্ৰতি বা নিজৰ যিকোনো বস্তুৰ প্ৰতি 'মোৰ ভাৱ' আছে তাত সমানতাত পাৰচেণ্টেজ (শতাংশ) আছে, পাৰচেণ্টেজ মানে ডিফেক্ট (আসোঁৱাহ), এনেকুৱা ডিফেক্ট থকাজন কেতিয়াও পাৰফেক্ট (নিখুঁত) হ'ব নোৱাৰে। পাৰফেক্ট হ'বৰ বাবে পিতাৰ স্নেহত সদায় লীন হৈ থাকিব। সদায় স্নেহত লীন হৈ থাকিলে

সহজে আনকো নিজৰ সমান বা পিতাৰ সমান কৰি তুলিব পাৰিবা। বাপদাদাই নিজৰ ল'ভলী (মৰমীয়াল) আৰু ল'ভলীন (স্নেহত লীন) হৈ থকা সন্তানসকলক সদায় তত্বম্ৰ বৰদান দিয়ে।

শ্লোগান:

ইজনে সিজনৰ বিচাৰধাৰাক ৰিগাৰ্ড (সন্মান) দিয়া তেতিয়া নিজৰ ৰেকৰ্ড (লেখ, বিৱৰণ) ভাল হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!